

det der. Der er noget haardt i dette, men overfor Forholdene kan det vel næppe være mildere. Nu skulde det imidlertid synes, at naar man tager saa haarde Forholdsregler lige over for de almene, er det underligt, at der skal gøres en Undtagelse. Det sidste Stykke siger nemlig: „De i nærværende Paragraf indeholdte Bestemmelser komme ikke til Anvendelse, for saa vidt angaar Fødsler paa den lgl. Fødselsstiftelse, af hemmeligfødende“. Her gives altsaa i Virkeligheden de rige et Privilegium, thi de kunne skule det, medens Almenheden ikke kan det. Jeg har imidlertid ikke været med til at stille Vædringsforslag om, at dette Stykke skulde udgaa, fordi jeg ikke vil være lige saa streng imod de rige som mod de almindelige Folk, men det er nærmest af Hensyn til Børnene, Frugterne af saadanne Fødsler. Jeg synes, der er noget saa strengt deri, at de Børn, der er fødte paa denne Maade, skulle gaa omkring hele deres Levetid uden at vide, hvorfra de stamme, uden at kende Fader eller Moder. Der er ogsaa dette, at der ud af dette Forhold kunde komme de mest farlige Forhold til Stede, naar vedkommende Hel- eller Halvfødsfende ikke kende hinanden og ikke vide, hvorfra de stamme. Dersom man derfor kunde indføre en Bestemmelse paa dette Omraade om, at der dog i det mindste i en vis Alder skulde tillægges disse Børn, hvor de stamme fra, for at de mulig derved kunde undgaa fremtidige ullykkelige Forhold, vilde det dog maaske kunne føre til, at vi lode vort Forslag falde. Dette er dog kun min personlige Mening. Jeg fastholder mit Forslag i det mindste til jeg har hørt den ærede Ministers Udtalelse. Det næste Forslag, jeg kommer til, er Vædringsforslaget Nr. 9, stillet af Udvalget. Det gaar ud paa at indføre i § 22 et nyt Stykke. De som ere kendte med, hvordan det gaar med vore kommunale Forhold, vide, at man undertiden kaster en meget haard Byrde nemlig Forsørgelsen af en Kvinde, en Enke med en stor Flok Børn eller en ugift Kvinde med en stor Flok Børn fra sig og vælter den over paa en anden Kommune ved maaske paa en ganske behændig og let Maade at hjælpe til, at der indgaaes Egtteskab mellem vedkommende Kvinde og en i en anden Kommune forsørgelsesberettiget Person maaske en stor Gavtyv og maaske et stakkels Fjols, som man kunde saa loftet ind paa disse Forhold og derved altsaa føre hele denne Forsørgelse af Kvinden med de 6—7 Børn over paa en anden Kommune. Dette Forhold har Udvalget ment at burde rette og har derfor stillet et Vædringsforslag, der gaar ud paa, at hvis en saadan Kvinde gifter sig, skal Børnene,

hun har før den Tid, høre hjemme paa det Sted, hvor hun hørte hjemme før Egtteskabet blev indgaaet. Udvalget anser det for rigtig, at man paa dette Omraade har stillet dette Vædringsforslag. — Det næste Vædringsforslag, jeg kommer til, er Vædringsforslag under Nr. 10 stillet til § 25. Det er kun foranlediget ved, at nu er Forslaget blevet et Aar ældre, saa at man altsaa har sat Tallene et Aar frem, saaledes at 1891 i første Linie bliver til 1892 og 1890 i andet Stykkes første Linie rettes til 1891. Det er altsaa kun en Redaktionsændring. Det næste Forslag, man vil finde, er Vædringsforslag under Nr. 11 til § 27. § 27 bestemmer, at naar en Persons Forsørgelsessted ikke kan findes, skal han have Understøttelse paa det Sted, hvor han bliver trængende, og at den Kommune skal udrede Summen, men have de $\frac{3}{4}$ refunderet efter Forslaget af Amtskommunen i Forening med de derværende Købstæder, lignet efter Folketal. Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Frederiksværk (Holch), har ment, at dette ikke var rigtig, da de fleste Tilfælde af denne Slags vil indtræffe i Købstæderne og altsaa falde paa selve Købstæderne efter de nu bestaaende Forhold; men dersom dette blev indført, vilde det føre til, at Landfredsnes Beboere kom til at udrede en Part for de Købstæder, som findes i Amtsradskredsen. Derfor har man foreslaet, at disse $\frac{3}{4}$ udredes af Amtspartitionsfonden og for Købstædernes Vedkommende af de Byer, der ere i Amtsradskredsen i Forening efter Folketal, saa Byernes Afgift kommer for sig og Landfredsnes for sig. Dette Forhold komme vi for Næsten til 2 Gange ved Vædringsforslaget under Nr. 44 til § 55 og Vædringsforslaget under Nr. 54 til § 62. Naar jeg altsaa kommer til disse, henholder jeg mig til min Motivering her for at undgaa at sige mere end højt nødvendigt.

Jeg kommer saa til 3dje Afsnit, som angaar Forsørgelsesmaaden. Her har Udvalget været enigt med Forslaget i, at Hjemmet beholdes saa vidt muligt ved Forsørgelsen, og at kun, naar dette ikke kan lade sig gøre, har man andre Forsørgelsesanstalter for værdige trængende, ældre Mænd, svage Folk og Børn, medens man er gaaet med paa den Tanke at udskille alle de, man kunde kalde uværdige til at hensesættes paa en fælles Arbejdsanstalt for Amterne. Man har heller ikke indladt sig paa, hvad der kunde have været Tendens til, at opstille en hel Del Regler for, hvorledes Forsørgelsen skulde ske. Man har her nemlig villet hævde bestemt Kommunernes Ret til at bestemme i det givne Tilfælde,